

CHƯƠNG MƯỜI SÁU: BẦY SẬP

Có lẽ mãi đến sau này, Harry vẫn không thể nào nhớ lại được nó đã làm sao mà thi cử và rốt cuộc vẫn thi đậu nổi, khi cứ phập phồng lo là Voldemort sẽ xông vô phòng nó bất cứ lúc nào. Nhưng ngày nổi ngày trôi qua, con Fluffy chắc chắn vẫn còn sống, vẫn còn canh giữ sau cánh cửa khoá chặt trên tầng ba.

Dạo bọn trẻ làm bài thi viết, trời nóng nực oi bức vô cùng, đặc biệt là trong phòng học lớn, nơi chúng đang ngồi làm bài. Để làm bài, học sinh được phát những cây bút lông ngỗng mới, đặc biệt, đã được ếm bùa Chống-gian-lận-thi-cử.

Học sinh cũng phải thi thực hành. Giáo sư Flitwick gọi từng đứa vào lớp để xem chúng có thể làm cho một trái thơm nhảy múa lạch bạch qua hết một bàn giấy không. Giáo sư McGonagall thì quan sát bọn trẻ biến những con chuột thành hộp đựng thuốc lá. Điểm được cho tùy theo hộp đẹp xấu, hộp nào có râu thì bị loại. Còn giáo sư Snape thì đứng canh sau lưng chúng khiến chúng hết sức căng thẳng khi cố gắng nhớ lại cách pha chế thuốc lú.

Harry đã cố gắng hết sức mình, bắt chấp những cơn nhói đau như bị đâm vào trán vẫn thường hành hạ nó từ sau chuyến đi rừng về. Neville tưởng Harry quá lo lắng chuyện thi cử mà không ngủ được. Nhưng sự thực là Harry cứ bị những cơn ác mộng đánh thức, trước đây vẫn vậy, nhưng bây giờ càng tệ thêm vì cái bóng trùm kín, nhều máu cứ luẩn quẩn khắp giấc mơ của nó.

Có lẽ vì chưa từng thấy những gì mà Harry đã thấy trong rừng, cũng có thể vì không bị vết thẹo trên trán hành hạ, nên Ron và Hermione không có vẻ lo lắng như Harry về Hòn đá Phù thủy. Chắc chắn chỉ nghĩ đến Voldemort không thôi cũng đủ làm cho chúng kinh sợ rồi, nhưng Voldemort lại không bao giờ thêm xâm nhập vào những giấc chiêm bao của chúng. Vả lại, chúng bận bịu chuyện học hành thi cử đến nỗi chẳng còn mấy lúc rảnh để bận bịu về chuyện thầy Snape hay bất cứ ai khác đang mưu toan hay đeo đuổi cái gì.

Bài thi cuối cùng của bọn trẻ là Lịch sử Pháp thuật. Chỉ còn phải mất thêm một giờ nữa để trả lời những câu hỏi về những lão phù thủy gàn dở, những kẻ đã phát minh ra cái vật tự khuấy, là bọn trẻ sẽ được thanh thoi, tha hồ tự do tự tại suốt một tuần lễ tuyệt vời, cho đến khi có kết quả cuộc thi. Chính vì thế, khi con ma của giáo sư Binns ra lệnh cho bọn trẻ buông viết lông ngỗng xuống và cuộn tờ giấy da đem nộp, thì Harry cũng như tất cả những đứa khác, không thể nhịn được hò reo mừng rỡ.

Nhập vào đám đông túa ra khoảng sân trường đầy nắng, Hermione nói với các bạn của mình:

- Bài dễ hơn mình tưởng rất nhiều. Lẽ ra mình cũng chẳng cần học cho cố về Bảng Nội qui Hạnh kiểm của Người Sói vào năm 1637 hay Cuộc nổi dậy của Elfric Háo hức.

Hermione luôn luôn thích ôn lại bài thi vừa làm xong, nhưng Ron nói làm như vậy chỉ khiến nó phát bệnh. Thành ra tụi nó đi dung dăng tới bên bờ hồ và nằm duỗi mình dưới bóng cây. Hai anh em sinh đội nhà Weasley và Lee Jordan đang cù mấy cái xúc tu của một con mực khổng lồ ẩn mình trong một vũng nước ấm.

Ron nằm dài trên cỏ, sung sướng thở phào.

- Không còn bài vở nữa, bồ phải vui mừng mới phải chứ Harry. Một tuần sau mình mới biết bài thi của mình tệ như thế nào, lúc đó rầu rĩ cũng chưa muộn; còn bây giờ hơi đâu mà lo!

Harry đang ngồi bóp trán. Nó chợt nổ búng đầy tức tối:

- Cái này có ý nghĩa gì, sao tôi lại không được biết chứ? Cái thẹo của tôi cứ đau hoài... Hồi đó cũng có khi đau, nhưng có bao giờ đau hoài như vậy đâu!

Hermione đề nghị:

- Bạn đến gặp bà Pomfrey đi!

- Tôi đâu có bệnh! Tôi tin đây chắc chắn là một sự cảnh báo... nghĩa là tai hoạ đang đến gần...

Trời nóng quá nên Ron không suy nghĩ sâu xa thêm:

- Thưa ngài đi Harry. Hermione nói đúng đó, chùng nào cụ Dumbledore còn ở quanh đây thì Hòn đá vẫn còn nguyên vẹn, đừng lo. Với lại, nhìn có vẻ gì lão Snape đã tìm ra cách vượt qua con chó ba đầu đâu. Lão từng bị nó cắn suýt đứt giò, chắc lão không vội thử lần nữa đâu. Mà bác Hagrid thì cũng không đời nào làm cụ Dumbledore thất vọng, chuyện đó coi bộ còn khó hơn chuyện Neville trở thành tuyển thủ quốc gia môn Quidditch à!

Harry đồng ý, nhưng nó không thể gạt bỏ được cái cảm giác mơ hồ là hình như nó đang quên làm một điều gì đó, một điều gì đó quan trọng. Khi nó cố tự giải thích việc này, Hermione nói:

- Tại kỳ thi đó mà. Mình cũng vậy đó. Hồi khuya mình thức dậy, ôn được một nửa môn Biến hình rồi mới nhớ ra là đã thi xong môn đó rồi.

Dù vậy Harry vẫn tin chắc cái cảm giác bất ổn trong lòng nó không liên quan gì đến việc thi cử. Nó nhìn thấy một con cú bay ngang qua bầu trời xanh sáng phía trên ngôi trường – con cú ngậm một bức thư. Người duy nhất từng gửi thư cho Harry là bác Hagrid. Bác ấy không đời nào phản bội cụ Dumbledore. Bác ấy không đời nào nói cho a biết cách qua được con Fluffy... Không đời nào... Nhưng...

Harry bỗng đứng phắt dậy.

Ron ngái nhủ hỏi:

- Bỏ đi đâu vậy?

Mặt Harry trở nên trắng bệch:

- Mình vừa nghĩ ra một điều. Phải đi gặp bác Hagrid ngay!

Hermione vội vã đứng lên theo, hồi hộp:

- Để chi?

Harry bò lên bãi cỏ thoải thoải:

- Mấy bồ không thấy lạ sao? Bác Hagrid ước ao có một con rồng hơn bất cứ thứ gì khác, và cái người xa lạ bác gặp ở quán rượu ấy lại ngẫu nhiên có một cái trứng rồng trong túi áo. Rồng là đồ bất hợp pháp thì ai lại đi lang thang đó đây với một cái trứng rồng trong túi chứ? Mấy bồ nghĩ xem có phải hần tình cờ gặp bác Hagrid không, hay là...? Tại sao mình không nghĩ ra điều này sớm nhỉ?

- Bồ đang nói về cái gì vậy?

Ron hỏi, nhưng Harry không trả lời, cầm cổ chạy băng qua sân trường hướng về phía bìa rừng.

Lão Hagrid đang ngồi trong một cái ghế bành đặt bên ngoài căn chòi, ống tay áo và ống quần đều xắn lên. Lão đang lật đậu cho vào một cái tội to, mỉm cười khi thấy bon trẻ chạy tới.

- Chào mấy đứa! Thi xong rồi hả? Rảnh uống trà không?

Ron đáp:

- Dạ, xin bác.

Nhưng Harry ngắt lời Ron:

- Không, tụi con đang gấp lắm. Bác Hagrid ơi, bác trả lời cho con điều này. Bác nhớ cái hôm mà bác đánh bài thắng được cái trứng rồng đen không? Bác có nhớ người khách lạ ấy trông như thế nào không?

Lão Hagrid thần nhiên:

- Không. Tại hắc có ròi cái áo trùm ra đâu!

Ba đứa trẻ đứng sững với vẻ mặt thẳng thốt khiến lão Hagrid phải nhướn mắt nhìn lên:

- Có gì đâu mà bất thường? Ở quán rượu Đầu Heo – cái quán rượu trong làng ấy – có cả đồng bọn quái... Có thể hắc là một gã buôn lậu rồng. Bác cũng chẳng nhìn được mặt mũi hắc, lúc nào hắc cũng kéo mũ trùm đầu trùm hụp.

Harry ngồi thụp xuống bên cạnh tô đậu:

- Bác nói gì với hắc hở bác Hagrid? Bác có nhắc gì tới Hogwarts không?

Bác Hagrid cau mày cố nhớ lại:

- Để ta nhớ coi... Ờ... hắc có hỏi ta làm gì, ta nói ta là người giữ khoá ở đây... Hắc hỏi ta về những thứ mà ta khoái... nên ta có nói với hắc... ờ, ta nói cái mà ta luôn ao ước là một con rồng... và rồi... ta không nhớ rõ lắm, bởi vì hắc cứ mua thêm rượu mời ta uống... Để coi... Ờ, rồi hắc nói hắc có một cái trứng rồng, nếu ta muốn ta có thể chơi bài với hắc... nhưng mà hắc muốn biết chắc là ta có muốn giữ nổi một con rồng hay không. Hắc không muốn nó rơi vào tay hạng tầm thường... Ta bèn nói cho hắc biết là một khi ta đã thuần hoá được con Fluffy, thì dạy dỗ một con rồng là chuyện dễ thôi...

Harry cố giữ cho giọng nói của mình đừng xúc động quá, hỏi dồn dập:

- Rồi... rồi hắc có... có tỏ ra chú ý đến con Fluffy không?

- Ủa, có chứ! Trên đời này có được mấy con chó ba đầu? Ngay cả ở Hogwarts đây cũng không dễ gặp nữa à. Vậy là ta nói với hắc, con Fluffy thật ra rất dễ thương nếu mình biết cách dỗ nó, chỉ cần cho nó nghe một khúc nhạc du dương là nó lăn ra ngủ ngay ấy mà...

Bỗng nhiên lão Hagrid giật mình hốt hoảng:

- Chết mờ! Lẽ ra ta không nên nói với các cháu!... Thôi, quên hết đi nha!... Ê! Tụi bay chạy đi đâu đó?

Harry, Ron và Hermione cùng ủa chạy về phía toà lâu đài, không ai nói với ai lời nào cho đến khi cả ba tới được tiền sảnh. Trong lâu đài mát lạnh hơn ngoài sân rất nhiều. Harry nói:

- Chúng ta phải đi báo cho thầy Dumbledore biết ngay. Bác Hagrid đã nói cho gã lạ mặt đó biết cách chế ngự Fluffy mất rồi, mà cái kẻ mặc áo trùm đó nếu không phải là lão Snape thì cũng là Voldemort. Một khi hắc làm cho bác Hagrid say mềm rồi thì khai thác bác thiệt là dễ... Trời ơi, chỉ mong sao thầy Dumbledore tin tụi mình. Anh Firenze có thể đứng ra bảo chứng cho mình nếu không bị anh Bane cấm cản. Mà văn phòng thầy Dumbledore ở đâu nhỉ?

Cả ba nhìn quanh, như thể hy vọng tìm thấy một dấu hiệu nào đó hướng dẫn cho chúng đi đúng hướng. Chúng chưa từng được nghe ai nói rằng cụ Dumbledore sống ở đâu, mà cụ cũng chưa hề gọi chúng lên văn phòng bao giờ.

- Tụi mình phải...

Harry chưa kịp nói hết câu thì một giọng nói đột ngột vang lên từ bên kia Sảnh đường:

- Các con đang làm gì ở đây vậy?

Đó là giáo sư McGonagall, bà đang ôm một chồng sách.

Hermione lúc đó tỏ ra khá can đảm (theo nhận định của Harry và Ron), cô bé nói thẳng:

- Chúng con muốn gặp thầy Dumbledore.

Giáo sư McGonagall lập lại:

- Gặp thầy Dumbledore? Để làm gì?

Giọng giáo sư như thể bà ngờ bọn trẻ đang định làm một chuyện gì đó vô cùng ám muội.

Harry nuốt nước miếng. Nên nói sao bây giờ?

- Dạ, đây là chuyện bí mật...

Vừa mở lời là Harry hối hận ngay, bởi vì giáo sư McGonagall hinh mũi lên, bà lạnh lùng nói:

- Giáo sư Dumbledore vừa đi vắng cách đây mười phút. Cụ nhận được một con cú khuẩn của Bộ trưởng Pháp thuật và đã lập tức bay đến Luân Đôn rồi.

Harry rùng rờ:

- Cụ đã đi rồi? Đúng lúc này?

- Giáo sư Dumbledore là một pháp sư rất vĩ đại, Harry à, thời giờ của cụ quý hiếm lắm.

- Nhưng chuyện này rất quan trọng...

- Con nói coi, chuyện gì mà quan trọng hơn được cả Bộ trưởng Pháp thuật hỏi, Harry?

Harry quẳng luôn sự dè dặt của mình đi.

- Thưa cô... chuyện về Hòn đá Phù thủy...

Điều đó quá bất ngờ đối với giáo sư McGonagall đến nỗi bà buông sông tay, để đồng sách rơi xuống sàn mà không buồn nhặt chúng lên. Bà lắp bắp:

- Làm... làm sao con biết ...

- Thưa cô, con nghĩ... con biết chính thầy Sn... Có người đang tìm cách đánh cắp Hòn đá. Con phải nói cho thầy Dumbledore biết.

Giáo sư nhìn Harry với ánh mắt vừa hoảng hốt vừa ngờ vực. Cuối cùng bà nói:

- Ngày mai giáo sư Dumbledore mới trở về. Cô không biết bằng cách nào con khám phá ra Hòn đá, nhưng con hãy yên tâm, không ai có thể đánh cắp nó đâu, nó được giữ kỹ lắm.

- Nhưng thưa cô...

- Harry, cô biết cô đang nói về điều gì mà!

Cúi xuống nhặt lại những quyển sách, giáo sư McGonagall kết thúc ngắn gọn:

- Các con ra ngoài sân mà phơi nắng cho ấm.

Nhưng bọn trẻ chẳng hứng thú gì với nắng hay ấm. Khi giáo sư McGonagall đã đi xa rồi, Harry nói:

- Tối nay... Lão Snape sẽ vô được cửa sập tối nay. Lão đã có mọi thứ lão cần, và bây giờ thì lão đã lừa được thầy Dumbledore đi khỏi. Chính lão đã gợi cú. Tôi dám chắc Bộ trưởng Pháp Thuật sẽ rất ngạc nhiên khi thấy cụ Dumbledore đến.

- Nhưng bây giờ chúng ta có thể làm gì được nào?

Hermione thở phào phồng, còn Harry và Ron thì cứ đi vòng vòng như cái bánh xe quay.

Bỗng chúng nhận ra thầy Snape đứng sừng sững ở đó. Thầy nói êm ái:

- Chào các trò!

Ba đứa tròn mắt ngó thầy như bị thôi miên.

Thầy mỉm nụ cười méo mó quái dị:

- Một ngày đẹp trời như hôm nay thì tụi bay không nên co ro trong nhà.

- Chúng con...

Harry há miệng nói mà không biết nói cái gì. Thầy Snape bèn nói tiếp:

- Tụi bay phải cẩn thận hơn. Tùm tùm như thế này thì người ta ắt nghĩ là tụi bay đang mưu tính gì đó. Mà nhà Gryffindor thì chẳng còn bao nhiêu điểm để mất nữa đâu!

Harry nổi sung, Nó quay ngoắt, bỏ đi ra ngoài. Nhưng thầy Snape gọi lại:

- Harry, ta cảnh cáo... Nếu còn bất kỳ vụ trốn ngủ đi rong nào vào ban đêm nữa thì ta cam đoan trò sẽ bị đuổi là cái chắc. Chúc trò một ngày tốt lành.

Thầy bỏ đi về hướng phòng giáo viên.

Bước xuống khỏi những bậc thềm đá. Harry quay lại thì thảo khẩn cấp với hai đứa bạn:

- Phải rồi, đây là điều mà chúng ta phải làm: một trong mấy đứa mình phải theo dõi lão Snape. Đợi bên ngoài phòng giáo viên, canh lão đi ra thì đi theo. Hermione, bạn làm chuyện này là thích hợp nhất.

- Tại sao lại là tôi?

Ron nói:

- Thì dễ hiểu quá mà: Bồ cứ giả đồ đợi thầy Flitwick, bồ biết cách mà: “ Ôi, thưa thầy Flitwick, con lo quá. Con sợ con làm sai câu 14 rồi...” .

Cái giọng nhái eo éo của Ron làm Hermione quát lên:

- Im đi!

Dù vậy Hermione cũng đồng ý theo dõi thầy Snape. Harry bảo Ron:

- Còn hai đứa mình thì canh hành lang tầng ba. Đi mau!

Nhưng hai đứa đã không thể hoàn thành nhiệm vụ. Tụi nó vừa đến được cánh cửa ngăn con chó Fluffy với phần còn lại của ngôi trường thì giáo sư McGonagall đã quay trở lại, và lần này bà mất hết bình tĩnh khi thấy hai đứa nhỏ. Bà nổi trận lôi đình:

- Ta thấy tụi bay còn khó trị hơn cả một bao bùa mê ngải đại. Ngu vừa phải thôi chứ! Ta mà còn nghe thấy tụi bay lảng vảng gần đây, ta sẽ trừ nhà Gryffindor năm chục điểm. Ừ, trừ chính cái nhà mà ta làm chủ nhiệm!

Harry và Ron lủi thủi quay trở về phòng sinh hoạt chung. Nó vừa nói:

- May ra Hermione nắm được đuôi lão Snape...

Bức chân dung Bà Béo liền xịch qua một bên cho Hermione bước vào. Cô bé tiu nghỉu:

- Xin lỗi nghe, Harry! Thầy Snape đi ra khỏi phòng giáo viên, thấy tôi, hỏi tôi đang làm gì, tôi nói tôi đang đợi thầy Flitwick, thế là thầy Snape vào gọi thầy Flitwick. Tôi đành phải bỏ đi, không biết thầy Snape đi đâu mất rồi.

Harry nói:

- Vậy là tới lúc rồi, đúng không?

Hai đứa kia đứng nhìn nó trân trân. Mặt Harry tái mét nhưng mắt nó sáng long lanh:

- Tối nay tôi sẽ ra khỏi nơi đây, tôi sẽ đi lấy Hòn đá trước.

Ron kêu lên:

- Bồ điên hả?

Hermione can:

- Bồ đừng có dại dột! Thầy Snape và giáo sư McGonagall chẳng đã nói rồi sao? Bạn sẽ bị đuổi cho coi!

Harry hét lên:

- THÌ SAO? Các bạn có hiểu không? Nếu lão Snape có được Hòn đá, Voldemort sẽ hồi sinh! Các bạn chưa từng nghe kể lại thời Voldemort thống trị thì như thế nào hả? E là không còn cả trường Hogwarts để mà học đó chứ! Lão phù thủy ác độc đó sẽ san bằng tất cả, hoặc biến nó thành trường dạy Nghệ thuật Hắc ám! Bây giờ chúng ta có mất thêm điểm thi đua thì cũng vậy thôi. Bộ bạn tưởng Gryffindor dành được Cúp Nhà thì bạn và gia đình bạn được Voldemort để yên hả? Nếu tôi bị bắt trước khi lấy được Hòn đá, thì... Chà, bắt quá tôi quay trở về nhà Dursley rồi ngồi đó mà chờ Voldemort mò đến chứ gì! Tôi cũng chỉ chết chậm hơn một tý, chứ không đời nào chịu hòa theo phe Hắc ám. Tôi sẽ đi qua cái cửa sập đó tối nay, hai bạn có nói gì cũng không ngăn cản được tôi đâu. Voldemort đã giết cha mẹ tôi, các bạn không nhớ sao?

Mắt Harry nhìn các bạn sáng rực. Hermione nói lí nhí:

- Bạn nói đúng.

Harry bảo:

- Tôi sẽ mặc tấm áo tàng hình. Cũng may là tôi đã lấy lại được tấm áo.

Ron hỏi:

- Nhưng cái áo có che kín hết cả ba đứa không?

- Cả... ba đứa chúng ta?

- Chứ sao? Bỏ tưởng tụi này để cho bỏ đi một mình sao?

Hermione có vẻ hào hứng lên:

- Dĩ nhiên là bỏ không thể nào lấy được Hòn đá nếu không có sự giúp sức của tụi này. Để tôi coi lại mấy cuốn sách của tôi, có khi kiểm ra cái gì xài được không chừng.

- Nhưng nếu các bạn bị bắt, các bạn sẽ bị đuổi.

Hermione nhe răng cười:

- Mình ráng đừng để bị bắt thì đâu có bị đuổi. Thầy Flitwick đã bật mí riêng với tôi là tôi đã đạt được một trăm hai mươi điểm trên một trăm trong kỳ thi. Với điểm số đó, người ta không nỡ đuổi tôi đâu.

Sau buổi ăn tối, Harry, Ron và Hermione ngồi đứng không yên trong căn phòng chung. Chẳng ai quấy rầy tụi nó cả, đám học sinh nhà Gryffindor chẳng có gì để nói với Harry nữa. Đây là đêm đầu tiên mà chuyện đó không làm nó đau buồn. Hermione đang vui đầu vô mấy cuốn sách của cô bé, hy vọng tìm ra cách giải những bùa ếm mà tụi nó có thể sắp gặp phải. Harry và Ron cũng không nói gì nhiều. Cả hai đang suy nghĩ về chuyện tụi nó sắp làm.

Những học sinh khác lần lượt đi ngủ, căn phòng trống vắng dần.

Cuối cùng khi đến lượt Lee Jordan cũng vờn vai ngáp dài và đi ngủ nốt, thì Ron nói nhỏ với Harry:

- Đi lấy tấm áo tàng hình đi!

Harry chạy lên căn phòng ngủ tối thui, rút tấm áo tàng hình ra, và lúc ấy nó chợt nhìn thấy cây sáo mà bác Hagrid tặng vào dịp lễ Noel. Harry liền bỏ ống sáo vào túi để tí nữa thổi ru ngủ con Fluffy: nó không biết giọng mình có đủ hay để hát cho con chó ba đầu lần ra ngủ không. Rồi nó chạy xuống căn phòng sinh hoạt chung.

- Tụi mình trùm áo tàng hình ở đây đi, trùm sao cho kín hết cả ba đứa nha! Nếu thầy giám thị Filch tự nhiên thấy mấy cái chân của tụi mình đi lang thang thì...

- Các bạn đang làm gì đó?

Một giọng nói vang ra từ góc phòng, và Neville xuất hiện từ đằng sau một cái ghế bành, tay giữ chặt con cóc Trevor. Con vật khốn khổ trông có vẻ như vừa đánh liều đi tìm tự do một lần nữa.

Harry vội vàng giấu chiếc áo khoác ra sau lưng:

- Đâu có làm gì đâu, Neville!

Nhưng Neville nhìn chăm chăm vào mấy gương mặt tội lỗi đầy ngờ vực.

- Các bạn lại trốn ngủ nữa hả?

Hermione vội xua tay lắc đầu:

- Đâu có! Đâu có! Tụi này hổng dám vậy đâu. Sao bạn không đi ngủ đi Neville?

Harry nhìn cái đồng hồ gỗ cổ lỗ sĩ vĩ đại dựng ở gần cửa. Có lẽ giờ này thầy Snape đang ru con Fluffy ngủ, ba đứa nó chẳng có thì giờ để lằng phí nữa đâu. Vậy mà Neville cứ ở đó cù nhây:

- Các bạn không được đi ra ngoài. Các bạn sẽ lại bị bắt cho mà coi. Nhà Gryffindor lại càng thêm khốn đốn.

Harry cố giải thích:

- Bạn không hiểu đâu Neville, chuyện này quan trọng lắm.

Neville rõ ràng là đang gồng mình làm một điều vô vọng. Nó hấp tấp đứng chắn trước cái lỗ chân dung Bà Béo:

- Tui sẽ không cho các bạn làm vậy đâu. Tui sẽ... tui sẽ oánh lại các bạn.

Ron nổi sùng lên:

- Neville, tránh ra khỏi cái lỗ đó, đừng có xử sự như một thằng ngốc vậy chứ!

- Bạn dám kêu tôi là thằng ngốc hả? Tui thấy các bạn không nên vi phạm nội quy nữa. Và chính bạn là người bảo tôi phải đấu tranh mà!

Ron càng điên thêm:

- Đúng vậy, nhưng mà không phải đấu tranh với tui mình với nhau, Neville, bồ không hiểu bồ đang làm gì đâu!

Ron bước tới trước một bước, Neville buông con Trevor ra và phốc một cái, con cóc nhảy đâu mất. Neville giơ nắm đấm lên nói:

- Vậy thì tới đi, cứ thử oánh tui đi! Tui sẵn sàng rồi đây!

Harry quay qua Hermione, tuyệt vọng nói:

- Làm cái gì đi!

Hermione bước tới, nói:

- Neville, mình thật sự, thật sự không muốn làm chuyện này...

Cô bé giơ cây đũa thần lên, chỉ vào Neville, đọc thần chú:

- Petrificus Totalus.

Hai cánh tay của Neville lập tức dính chặt vô hông, hai chân thì xoắn vào nhau, toàn thân cứng đờ. Nó đứng đơng đũa tại chỗ, rồi ngã lăn quay, mặt úp xuống sàn, ngay đơ như tấm ván.

Hermione vội chạy đến lật ngửa nó ra, nhưng hai hàm của Neville cũng bị trẹo rồi nên nó chẳng thể nói được gì cả. Chỉ có đôi mắt nó còn trợn đảo được để diễn tả nỗi kinh hoàng.

Harry thì thầm:

- Bạn đã làm gì Neville vậy?

Hermione khổ tâm đáp:

- Đó là phép Trói-thân-tuyệt-đối. Xin lỗi bạn nha, Neville.

Harry an ủi:

- Tụi này đành phải làm vậy, chứ không có thì giờ giải thích đâu, Neville à.

Ron nói thêm:

- Sau này bồ sẽ hiểu.

Ba đứa bước qua Neville, kéo tấm áo tàng hình trùm lên cả đám.

Nhưng bỏ Neville nằm bất động trên sàn như vậy không phải là một việc hay chút nào. Vì ở trong trạng thái căng thẳng, ba đứa nhỏ cảm thấy bóng của mọi bức tượng đều có vẻ giống như thầy Filch, mọi làn gió thoảng từ xa đều khiến chúng tưởng như con yêu tinh Peeves đang sà xuống trên đầu.

Đi tới chân cầu thang thứ nhất, chúng bắt gặp bà Norris đang lẩn lút gần đầu cầu thang. Ron nói nhỏ vào tai Harry:

- Ôi, cho mình đá nó một cái, chỉ lần này thôi.

Nhưng Harry lắc đầu. Chúng lên cầu thang, cẩn thận đi vòng qua con mèo. Bà Norris đảo đôi mắt sáng quắc hướng theo chúng, nhưng chỉ thế thôi, không làm gì thêm.

Chúng không gặp phải ai khác nữa cho đến khi tới được cầu thang dẫn lên lầu ba. Ở đó, con yêu Peeves đang nhảy nhót giữa chừng cầu thang, làm sút sổ tấm thảm để cho người khác bị trượt té chới. Khi chúng bắt đầu leo lên thì Peeves thành linh hỏi:

- Ai đó?

Rồi con yêu nheo đôi mắt đen tinh quái lại:

- Cho dù ta không thấy mi, ta cũng biết là có mi ở đó nha! Mi là ma, là quỷ, hay là quái học trò?

Con yêu bay lên và lơ lửng ở trên không, nheo mắt liếc chừng dáo dác:

- Méc thầy Filch, ta méc thầy Filch cho coi, có cái gì đó đang bò loanh quanh mà không có bóng dáng gì hết vậy nè?

Harry chợt bật ra một ý, nó lấy giọng ồm ồm, nói:

- Peeves, Nam tước Đắm máu nếu có tàng hình thì cũng là có lý do riêng...

Peeves suýt nữa rụng từ trên không xuống dưới đất vì hoảng hồn. Nó tự vót mình lên kịp thời và bốc lên lơ lửng phía trên cầu thang chừng ba tất. Giọng con yêu bây giờ nghe ngọt xớt:

- Dạ xin lỗi ngài Nam tước, dạ bẩm ngài Nam tước, ấy là lỗi của con, dạ con nhầm... con không thấy ngài ạ... Dĩ nhiên là con đâu có thấy được, ngài tàng hình mà... xin ngài tha thứ cho thằng Peeves già đầu mà giỡn ngu này, xin ngài ạ.

Harry giả giọng khàn:

- Peeves, ta có công chuyện ở đây, mi hãy tránh xa chỗ này trong đêm nay.

- Dạ vâng, bẩm ngài, con chắc chắn sẽ tránh xa ạ!

Con yêu lại bay lên cao lần nữa, và trước khi cút xéo, nó nói:

- Dạ, bẩm ngài Nam tước, con hy vọng công việc của ngài suôn sẻ tốt đẹp ạ. Dạ thưa ngài Nam tước, con xin không dám quấy rầy ngài nữa ạ.

Ron thì thầm:

- Harry, cừ lắm!

Vài giây sau, bọn trẻ tới nơi – bên ngoài hành lang tầng ba. Cánh cửa đã hé mở sẵn.

Harry thì thầm nói:

- Đó, thấy chưa? Lão Snape đã vượt qua con được con Fluffy rồi!

Về mặt nào đó, việc nhìn thấy cánh cửa mở sẵn cũng có tác dụng tốt: nó đánh động cho ba đứa trẻ về mối nguy hiểm mà chúng sắp phải đương đầu. Dưới tấm áo tàng hình, Harry quay lại nói với hai người bạn:

- Nếu các bạn muốn quay về thì cứ về, tôi cũng không trách đâu. Các bạn cứ giữ lấy tấm áo tàng hình, bây giờ tôi không cần nó nữa.

Ron nói:

- Đừng có ngu!

Hermione cũng cãi:

- Tụi này đi với bồ!

Harry đẩy cho cánh cửa mở ra.

Khi cánh cửa rít lên, chúng nghe thấy tiếng gầm gừ của con chó. Cả ba cặp mũi của con Fluffy hít hửi như điên khắp mọi hướng, mặc dù nó không hề nhìn thấy ba đứa trẻ.

Hermione hỏi nhỏ:

- Cái gì ở dưới chân nó vậy?

Ron đáp:

- Trông giống cây đàn hạc. Chắc là của thầy Snape bỏ lại đó.
- Chắc khi tiếng nhạc dừng là con chó tỉnh giấc rồi. Được, để thử coi...

Harry nói xong, đưa cây sáo của lão Hagrid lên môi và thổi. Khó có thể nói đó là một điệu nhạc được, nhưng ngay từ khi âm thanh đầu tiên phát ra, mắt con chó đã bắt đầu cụp xuống. Harry hầu như nín thở mà thổi sáo. Tiếng gầm gừ của con chó nguôi đi rồi im hẳn, nó lảo đảo trên bốn chân rồi khụy đầu gối, nằm lăn ra trên sàn, ngủ say.

- Cứ thổi tiếp nhé!

Ron nhắc Harry khi cả bọn chui ra khỏi tấm áo khoác tàng hình, bò về phía miệng bẫy sập. Khi đến gần ba cái đầu của con quái vật khổng lồ, tụi nó có thể cảm thấy hơi thở nóng hổi và hơi hám của con vật.

Ngó qua lưng con quái vật, Ron nói:

- Mình nghĩ cả ba đứa hùn lại có thể kéo được cái cửa bẫy sập này ra. Bỏ muốn đi trước không Hermione?
- Mình không dám đâu!
- Được thôi!

Ron nghiêng răng bước cẩn thận qua mấy cái chân của con chó. Nó cuối xuống kéo cái vòng của bẫy sập, khiến miệng bẫy bật mở ra.

Hermione hồi hộp hỏi:

- Bỏ có thấy gì không?
- Không... đen thui... Không có lối leo xuống, tụi mình chỉ còn nước nhảy xuống thôi.

Harry vẫn đang thổi sáo, vẫy tay để Ron quay lại rồi nó chỉ vào chính mình. Ron hỏi:

- Bỏ muốn xuống trước hả? Chắc không? Mình không biết cái bẫy này sâu cỡ nào đâu nha! Bỏ cứ đưa ống sáo cho Hermione để bạn ấy tiếp tục ru con chó ngủ đi!

Harry đưa sáo cho Hermione. Tiếng sáo vừa im được một giây là con chó lại gầm gừ trở mình.

Nhưng Hermione vừa bắt đầu thổi là nó lại ngủ say như trước.

Harry trèo qua con chó, ngó xuống miệng bẫy. Chẳng thấy đáy gì cả. Nó thả mình xuống cái miệng bẫy thăm dò, đến khi chỉ còn đeo mấy ngón tay toòng teng bằng mấy ngón tay bám vào miệng bẫy, lúc ấy nó mớ ngược lên nhìn Ron và nói:

- Nếu có chuyện gì xảy ra cho tụi mình thì các bạn đừng theo xuống nhé! Cứ đi thẳng tới chuồng cú và gọi Hedwig cho thầy Dumbledore, nhớ chưa?

Ron nói:

- Được.
- Hy vọng lát nữa gặp lại các bạn...

Harry buông tay. Không khí ẩm lạnh lùa qua người khi nó rơi xuống, rơi xuống, xuống, xuống nữa và...

PHỤP!

Nó rớt xuống một cái gì mềm mềm, gây nên một tiếng phụp nghe hết sức buồn cười. Harry ngội dậy sờ soạng chung quanh, mắt nó quen dần với bóng tối. Nó có cảm giác như đang ngồi trên một loại cỏ cây gì đó.

- Không sao hết!

Harry gọi vọng lên cái khoảng sáng nhỏ như con tem phía trên đầu, tức là cái miệng bẫy.

- Mấy bỏ cứ nhảy xuống đi, rớt cũng êm ái thôi.

Ron nhảy ngay. Nó rớt xuống, bò tới cạnh Harry, hỏi:

- Cái giống gì vậy?

- Không biết. Một thứ cây cỏ gì đó. Chắc là nó mọc ở đây để hứng mấy người rớt xuống. Hermione, xuống đi!

Tiếng nhạc xa xa tắt ngấm. Tiếng chó sủa vang lên. Nhưng Hermione đã kịp nhảy xuống rồi. Cô bé rớt xuống bên cạnh Harry, nói:

- Chắc là mình ở sâu dưới trường mình hàng dặm ấy.

Ron bảo:

- Thiệt may là có đám cây cỏ này ở đây.

- May hả? – Hermione thét lên:

- Ngó lại hai bạn kia!

Rồi nó nhảy lên bám vào bức tường ẩm ướt. Hermione phải cố gắng chống chọi vì ngay từ lúc vừa chạm chân xuống cỏ thì lũ dây leo bắt đầu uốn éo như con rắn, quấn quanh cổ chân con bé. Còn Harry và Ron thì đã bị quấn lên tới bắp chân và bị trói chặt vô lớp cây cỏ ấy mà không hề hay biết.

Hermione cố tìm cách thoát khỏi những ngọn dây leo đang bám chặt lấy mình. Rồi nó hãi hùng nhìn hai thằng bé vật lộn với đám cây cỏ quấn quanh thân, nhưng càng vùng vẫy càng bị dây leo quấn quanh nhanh hơn và trói chặt hơn. Hermione ra lệnh:

- Đứng cử động nữa! Mình biết cái trò này là gì rồi – đó là Tắm-lưới-Sa-tăng!

Ron nhăn nhó:

- Cha mẹ ôi, biết được tên gọi thì được cái tích sự gì?

Thằng bé đang ngả người ra sau, cố gắng né ngọn dây leo lăm le siết cổ nó. Hermione bảo:

- Im đi! Mình đang cố nhớ ra cách tiêu diệt nó.

- Thì nhanh lên, tôi chẳng thờ được nữa rồi.

Đám dây leo đang quấn quanh ngực Harry siết chặt, khiến nó phải vật lộn vất vả và thở hổn hển. Hermione lẩm nhẩm:

- Tắm lưới Sa tăng! Tắm lưới Sa tăng... Giáo sư Sprout nói gì nhỉ... Nó thích tắm tối và ẩm ướt...

Harry tức khí:

- Thì đốt lửa lên!

- Ừ... Dĩ nhiên rồi... Nhưng mà kiếm đâu ra củi?

Hermione vặn vẹo hai bàn tay khổ sở.

Ron gào to:

- BỒ PHÁT ĐIÊN RỒI HẢ? BỒ CÓ PHẢI PHÙ THỦY HAY KHÔNG?

- Ờ, phải rồi!

Hermione giơ cây đũa thần lên, vừa vẩy đũa vừa lẩm nhẩm điều gì đó. Từ đầu đũa phát ra một loạt đốm lửa xanh hình chuông giống như ngọn lửa mà cô bé đã dùng để đốt áo thầy Snape. Chỉ trong vài giây, Harry và Ron cảm thấy được nới lỏng khi lũ dây leo co rúm lại trong ánh sáng ấm áp.

Những sợi dây tự động luồn lách và bung ra để tháo khỏi thân thể mấy đứa trẻ. Thế là cả ba đứa thoát!

Harry nhảy bám lên tường bên cạnh Hermione, quệt mồ hôi trên trán, nói:

- May là bạn còn để tâm đến môn Thảo mộc học đó, Hermione.

Ron châm chọc:

- Phải đó. Và cũng may là Harry không đến nỗi mất trí trong cơn khủng hoảng... “kiếm đâu ra củi!” ... Thiệt tình...!

Harry chỉ xuống một lối đi bằng đá, lối duy nhất dẫn ra khỏi chỗ đó. Nó nói:

- Lối này đây!

Cả bọn có thể nghe thấy tiếng từng giọt nước nhả ra từ vách đá, ngoài ra chỉ có tiếng bước chân của chúng. Lối đi đồ dốc khiến Harry nhớ đến ngân hàng Gringotts. Tim nó thót lại khi nghĩ tới những con rồng canh giữ các hàm bạc của ngân hàng phù thủy. Rủi mà ba đứa gặp phải một con rồng bây giờ, một con rồng bụi tổ chẳng... Ôi, cái con rồng nhí Norbert cũng đủ ngán rồi, huống gì...

Ron thì thầm:

- Mấy bồ nghe thấy gì không?

Harry lắng nghe. Có tiếng gì xào xạc leng keng dường như đang đến gần phía trên đầu chúng.

- Có phải ma không?

- Không biết... mình nghe như tiếng vỗ cánh.

- Phía trước có ánh sáng, mình thấy cái gì đó đang di chuyển.

Bọn trẻ đi đến cuối con đường và thấy trước mắt hiện ra một căn phòng được thắp sáng, cao trên đầu chúng là cái trần hình vòm đầy những con chim nhỏ, sáng như ngọc. Lũ chim đang chấp chới bay lượn khắp phòng. Đầu kia căn phòng là một cánh cửa gỗ đồ sộ. Ron thắc mắc:

- Hồng biết lũ chim có tấn công khi mình băng qua căn phòng này không há?

Harry nói:

- Dám lắm. Ngó tụi nó không đến nổi hung hăng, nhưng mà nếu chúng hè nhau sà xuống mổ cùng một lúc... Chà, không còn cách nào khác... Tôi sẽ chạy băng qua vậy.

Nó hít sâu, giơ hai tay che mặt, và phóng xẹt qua căn phòng. Nó tưởng đồng mỏ nhọn và móng vuốt của lũ chim sẽ xé xác nó trong nháy mắt, nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Harry tới được cánh cửa một cách an toàn. Nó vặn nắm đấm, nhưng cửa khoá.

Hermione và Ron đã tới bên cạnh nó. Chúng hè nhau kéo và đẩy cánh cửa, nhưng cánh cửa chẳng thềm nhúc nhích, kể cả khi Hermione xài tới bùa chú Alohomora.

Ron hỏi:

- Bây giờ làm sao đây?

Hermione nói:

- Mấy con chim này... chắc không ở đây làm kiếng rồi!

Cả bọn ngóc đầu quan sát mấy con chim lấp lánh – À, lấp lánh?

Harry chợt hiểu ra:

- Lũ đó đâu phải là chim! Mà là chìa khoá! Chìa khoá có cánh... Nhìn kỹ đi. Vậy là...

Harry nhìn quanh căn phòng trong khi hai đứa kia còn nheo mắt ngó đàn chìa khoá bay.

- ... Phải rồi... Nhìn kìa! Chối thần! Mình phải bắt cho được chiếc chìa khoá cửa!

- Nhưng mà có hàng trăm con lận!

Ron xem xét ổ khoá của cánh cửa:

- Mình phải kiếm một cái chìa khoá to, kiểu xưa... có lẽ bằng bạc, giống như nắm đấm cửa.

Mỗi đứa bèn tóm lấy một cây chổi, nhảy phóc lên và phóng lên không trung, bay vút vào giữa đám mây chìa khoá. Chúng chụp, bắt, nhưng lũ chìa khoá đã được phù phép cứ xẹt qua, lao xuống, vượt mất nhanh đến nỗi không có triển vọng gì sẽ tóm được một em nào.

Nhưng chuyện Harry trở thành tầm thủ trẻ xuất sắc nhất thế kỷ không đến nỗi vô tích sự. Nó có khiếu chụp được cái mà không ai chạm tới được. Chỉ sau một phút bay tới xẹt lui như

con thoi giữa đám lông cánh ngũ sắc của đám chìa khóa, nó nhận ra một cái chìa to bằng bạc lấp lánh có đôi cánh cong, như thể đã có lần bị bắt và nhét vô lỗ khoá một cách thô bạo.

Nó kêu hai đứa kia:

- Cái đó! Cái bự đó... Đó! Không, đằng kia... Có hai cánh xanh sáng đó... một bên lông cánh bị te tua đó!

Ron phóng thật nhanh về hướng Harry chỉ, đâm sầm vô trần nhà, suýt nữa bật té khỏi cán chổi.

- Chúng ta phải bao vây nó lại.

Harry gọi các bạn, mắt vẫn không rời chiếc chìa khóa có cánh te tua.

- Ron, bạn vây nó ở phía trên... Hermione, bạn chặn nó ở phía dưới, đừng cho nó bay xuống... Tôi sẽ tìm cách bắt nó. Được rồi, BẮT ĐẦU!

Ron lao xuống, Hermione phóng vọt lên, chiếc chìa khoá chuỗi khỏi tay cả hai đứa, và Harry rượt sát theo sau. Nó bay nhanh hơn về phía bức tường, Harry cũng nhào tới, và bằng một tay dồn chiếc chìa khóa kẹt vô đá lát tường, gây một tiếng động khó chịu như đá nghiền. Tiếng hoan hô của Ron và Hermione vang dội khắp căn phòng cao rộng.

Cả bọn nhanh chóng đáp xuống đất, Harry chạy tới cánh cửa với chiếc chìa khóa đang vùng vẫy trong tay nó. Harry đút chìa vào ổ khoá, nó khớp vào ngay. Ngay lúc ổ khoá bật ra, chiếc chìa lại thoát bay đi liền. Giờ đây, sau hai lần bị bắt, cái chìa khoá trông đã hết sức thảm hại.

Harry đặt tay trên nắm đấm cửa, hỏi hai người bạn:

- Sẵn sàng chưa?

Cả hai gật đầu. Harry mở cánh cửa.

Căn phòng tiếp theo tối đến nỗi chúng không nhìn thấy gì hết. Nhưng khi chúng bước vào, ánh sáng đột nhiên tràn ngập, phơi bày một quang cảnh lạ lùng:

Chúng đang đứng bên lề của một bàn cờ vĩ đại, đằng sau những quân cờ đen, mà quân nào quân nấy đều cao hơn chúng và được điêu khắc từ cái gì đó giống đá đen. Đứng phía bên kia căn phòng, đối diện với những quân cờ đen là quân cờ trắng. Harry, Ron và Hermione đều khẽ rùng mình: những quân cờ trắng cao ngồng ấy đều không có mặt.

Harry hỏi nhỏ:

- Bây giờ chúng ta làm gì đây?

Ron nói:

- Quá rõ rồi còn gì? Tụi mình phải chơi ván cờ để đi qua được căn phòng này.

Đằng sau những quân cờ trắng là một cánh cửa khác. Hermione lo lắng:

- Làm sao đây?

Ron nói:

- Mình nghĩ có lẽ mình phải đóng vai những quân cờ.

Nó đi tới gần một quân cờ hiệp sĩ đen, đưa tay chạm vào con chiến mã của hiệp sĩ. Lập tức, đá hoá thành người sống. Ngựa gõ móng xuống sàn và vị hiệp sĩ cúi cái đầu và mũ sắt xuống nhìn Ron.

- Chúng tôi... có... có cần chơi cờ để đi ngang qua phòng không? Ron lắp bắp.

Hiệp sĩ đen gật đầu. Ron quay sang hai người bạn, nói:

- Cái này cần suy tính đây... Mình cho là tụi mình cần thế chỗ ba quân cờ đen...

Harry và Hermione làm thỉnh nhìn Ron suy nghĩ. Cuối cùng Ron nói:

- Như vậy, đừng có tự ái hay gì hết, chỉ vì không ai trong hai bạn giỏi môn cờ cho lắm...

Harry nói nhanh:

- Tụi này không tự ái gì cả, cứ bảo tụi này phải làm gì là tụi này sẽ làm.

- Được, Harry, bỏ thế chỗ của quân cờ giám mục, còn Hermione, bỏ đi đến cạnh Harry, thế chỗ quân cờ tháp.

- Còn bạn?

- Mình sẽ là quân cờ hiệp sĩ.

Những quân cờ hình như lắng nghe từ nãy giờ, bởi vì Ron vừa dứt lời thì các quân cờ tháp, giám mục và hiệp sĩ bèn quay lưng lại các quân cờ trắng và bước ra khỏi bàn cờ, nhường ba ô trống cho Hermione, Harry và Ron bước vào thay thế.

Ron ngóng cổ nhìn qua bàn cờ nói:

- Thường thì quân trắng đi trước. Đúng rồi... coi kìa...

Một con tốt trắng đi tới hai ô.

Ron bắt đầu điều khiển những quân cờ đen. Chúng lặng lẽ di chuyển tới vị trí mà Ron phải chúng tới. Đầu gối của Harry run lập cập. Nếu phe của tụi nó thua thì sao?

- Harry! Đi chéo bốn ô về bên phải.

Nổi kinh hoàng thật sự làm chúng rúng động khi một quân cờ hiệp sĩ khác của phe nó bị ăn. Bà Hoàng hậu của phe trắng quật ngã quân hiệp sĩ đen xuống sàn và lôi hẳn ra khỏi ván cờ, thấy hẳn nằm sấp ở đó, im lìm, mặt úp xuống sàn.

Ron cũng có vẻ run, nhưng vẫn bảo:

- Đành chấp nhận vậy thôi. Để tránh đường cho bồ ăn quân giám mục đó, Hermione, đi tới đi.

Mỗi lần phe đen mất một quân cờ nào, phe trắng chẳng bày tỏ một chút xúu thương hại. Chẳng mấy chốc đã có một đồng ngỗng ngang những quân cờ đen tàn phế nằm lăn lóc dọc theo bức tường. Hai lần, Ron suýt đẩy Hermione và Harry vào tình thế nguy hiểm, may mà nó kịp nhận ra. Bản thân nó cứ phòng khắp bàn cờ, ăn gần hết các quân cờ trắng, gần bằng số quân cờ đen bị thua. Bỗng nhiên nó lẩm nhẩm:

- Tụi mình gần chiếu tướng rồi. Để mình nghĩ xem... để mình nghĩ...

Con Hoàng hậu của phe trắng quay cái đầu không có mặt về phía nó. Ron nói khẽ:

- Đành vậy... chỉ còn cách duy nhất đó... phải thí tôi thôi.

Harry và Hermione cùng hét:

- KHÔNG!

Ron ngắt lời chúng:

- Chơi cờ phải vậy. Phải chấp nhận vài sự hy sinh. Tôi sẽ đi một bước tới và bị Hoàng hậu ăn – như vậy sẽ trống chỗ cho bồ chiếu tướng quân cờ vua bên đó, Harry.

- Nhưng...

- Bồ có muốn chặn bàn tay lão Snape không?

- Ron...

- Nếu bồ không nhanh chân thì lão ấy sẽ lấy mất Hòn đá. Không còn cách nào khác nữa.

Mặt Ron hơi tái đi nhưng đầy vẻ kiên quyết. Nó hỏi:

- Sẵn sàng chưa? Tôi đi đây... Ờ, một khi thắng rồi thì đừng lẩn quẩn ở đây.

Nó bước tới trước, và bà Hoàng hậu vồ ngay nó. Bà đập lên đầu Ron một cú nháng lửa bằng cánh tay đá, và Ron lăn đùng xuống sàn. Hermione oà khóc nhưng vẫn đứng vững ở vị trí. Bà Hoàng phe trắng lôi Ron qua một bên. Trông Ron như thể đã bị đo ván rồi.

Harry run rẩy đi ba ô về bên trái.

Ông vua phe trắng giờ vương miện khỏi đầu và quăng xuống dưới chân Harry. Bọn trẻ đã thắng. Những quân cờ dạt ra và cúi chào, mở lối đi trống đến cánh cửa trước mặt chúng.

Tuyệt vọng ngoảnh nhìn Ron lần cuối, Harry và Hermione xông qua cánh cửa và lên tới hành lang kế tiếp.

- Biết làm sao nếu bạn ấy...

- Bạn ấy không sao đâu. Harry nói, cố gắng tự trấn an mình.

- Bỏ nghĩ xem, sắp tới là cái gì nữa đây?

- Tụi mình đã vượt qua được chặn thử thách của thầy Sprout rồi, đó là Tấm lưới quỉ Sa tăng; cái chìa khóa bay chắc là bị thầy Flitwich phù phép; cô McGonagall hẳn đã biến những quân cờ thành người sống; vậy chỉ còn lại bùa chú của thầy Quirrell, và thầy Snape....

Hai đứa đã đến một cánh cửa khác.

Harry thì thầm hỏi Hermione:

- Sao?

- Tới luôn!

Harry đẩy cánh cửa ra.

Một mùi thú vị hoặc xộc vào mũi chúng, khiến cả hai đứa cùng kéo áo lên bịt mũi. Qua làn nước mắt, chúng nhìn thấy một con quỷ còn to hơn con quỷ khổng lồ hôm trước đứng đó, đang nằm thẳng cẳng trên sàn trước mặt chúng, đầu u một cục to rướm máu. Hai đứa cẩn thận bước qua một trong những cái chân ú na ú nần. Harry thì thầm:

- Thiệt mừng là chúng ta khỏi phải đánh nhau với con quỷ này. Đi lên. Tôi không thể hít thở được nữa rồi.

Nó mở cánh cửa kế tiếp nữa, và cả hai hầu như không dám nhìn xe, có cái gì đang đợi chúng. Nhưng hoá ra không có gì ghê rợn ở trong căn phòng này. Chỉ có một cái bàn với bảy cái chai hình dạng khác nhau đứng thành một hàng.

Harry kêu lên:

- Trò của lão Snape đây. Chúng ta phải làm gì đây?

Hai đứa vừa bước qua ngưỡng cửa, một ngọn lửa lập tức bùng lên ngay sau lưng chúng, bít lối ra vào. Không phải là lửa bình thường đâu nhé; nó màu tím. Cùng lúc đó, trên lối đi đến cánh cửa đối diện lại bùng lên ngọn lửa đen. Hai cánh cửa đều bị lửa chặn, chúng mắc kẹt rồi.

- Coi kìa!

Hermione chụp cuộn giấy da nằm cạnh mấy cái chai. Harry đọc ké qua vai của Hermione.

Trước mặt nguy hiểm, sau lưng an toàn,

Mi sẽ tìm được, hai chai hữu ích

Một chai uống vào, giúp mi tiếng tới

Một chai uống vào, mi sẽ quay lui

Hai trong số bảy, là rượu tầm ma

Trà trộn trong đó, ba chai độc dược.

Hãy chọn một chai, uống vào giải nguy,

Trừ khi mi muốn kẹt hoài ở đây.

Để giúp mi trọn, có bốn gợi ý:

Một là độc dược, dù giấu kỹ càng

Dễ dàng tìm được, bên trái rượu tầm ma;

Hai là hai chai đứng ở hai đầu

Khác nhau và không giúp mi tiếng tới;

Ba, như mi thấy, kích thích khác nhau

Tí hon, khổng lồ, không chứa cái chết

Bốn là hai chai thứ hai mỗi đầu

Nếm thì giống nhau, nhìn thì thấy khác.

Hermione thở phào một cái và Harry ngạc nhiên thấy cô bé mỉm cười, trong tình thế này mà có cho vàng Harry cũng không cười được. Hermione nói:

- Thông minh lắm! Cái này không phải pháp thuật – đây chỉ là thử tài suy luận thôi: một câu đố! Nhiều phù thủy vĩ đại không có một tí đầu óc lý luận nào, vì vậy họ có thể bị kẹt ở đây mãi mãi.

- Chúng ta cũng sẽ vậy thôi!

- Không đâu. Mọi thứ chúng ta cần đều có trong tờ giấy này rồi. Bảy chai nhé: Ba chai độc dược, hai chai rượu, một chai giúp mình an toàn vượt qua lửa đen, một chai để vượt qua lửa tím.

- Nhưng mà mình biết uống chai nào?

- Cho mình một phút.

Hermione đọc đi đọc lại tờ giấy nhiều lần. Rồi cô bé đi lên đi xuống đọc mấy cái chai, chỉ vào chúng lẩm nhẩm một mình. Cuối cùng cô bé vỗ tay:

- Biết rồi. Chai nhỏ nhất giúp chúng mình băng qua lửa đen, đi tới Hòn đá.

Harry nhìn vào bên trong cái chai tí hon. Nó nói:

- Chỉ còn một ngụm nhỏ mà thôi, không đủ cho cả hai đứa mình đâu.

Cả hai nhìn nhau, Harry hỏi:

- Chai nào giúp chúng ta vượt qua lửa tím để quay lại?

Hermione chỉ vào cái chai tròn đứng ở cuối hàng. Harry bảo:

- Bạn uống chai đó. Đừng cãi, nghe đây: bạn hãy trở lại cứu Ron. Lấy chổi thần trong phòng chìa khoá bay để bay nhanh ra khỏi miệng bẫy, qua mặt con Fluffy – đi thẳng đến chuồng cú và phái con Hedwig đến kêu cứu thầy Dumbledore. Tụi mình cần thầy giúp. Tôi cò thể cầm cự chân lão Snape một lát, nhưng quả thật tôi không phải là đối thủ của lão.

- Nhưng Harry... nếu Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy ở bên cạnh ổng thì làm sao?

- Thì... Đành trông vào hên xui thôi! Tôi đã may mắn một lần rồi, thấy không?

Harry chỉ vào cái thẹo trên trán nó, nói tiếp:

- Biết đầu lần này tôi lại may mắn nữa thì sao!

Môi Hermione run run, bất thành linh cô bé nhào tới ôm chầm lấy Harry.

- Hermione!

- Harry... bạn biết không, bạn là một phù thủy vĩ đại.

Harry hết sức bối rối khi cô bé buông nó ra.

- Tôi đâu có giỏi bằng bạn!

- Tôi hả?

Hermione nói:

- Tôi thì chỉ được cái đọc sách và thông minh thôi! Trong khi có những điều còn quan trọng hơn nhiều... như tình bạn và lòng dũng cảm... Ôi, Harry... Nhớ cẩn thận nha!

Harry bảo:

- Bạn uống trước đi. Bạn chắc chắn biết chai nào, phải không?

- Chắc chắn.

Hermione cầm cái chai tròn ở cuối cùng, uống một hơi dài, rùng mình. Harry hồi hộp:

- Có phải độc dược không?

- Không – Nhưng nó lạnh như nước đá ấy.

- Mau đi đi, kéo thuốc hết tác dụng.

- Chúc may mắn. Cẩn thận nha Harry!

- ĐI! ĐI!

Hermione quay gót, đi xuyên thẳng qua ngọn lửa màu tím.

Harry hít sâu, cầm chai nhỏ nhút lên. Nó quay mặt về phía ngọn lửa đen:

- Tôi đến đây!

Chỉ bằng một hớp gọn, nó uống cạn cái chai.

Quả thật, dường như nước đá đang chảy trong châu thân nó. Harry đặt cái chai xuống và bước tới trước. Nó tự động viên mình, cảm thấy ngọn lửa đen đang liếm thân thể, nhưng không cảm thấy nóng hay bỏng gì cả. Trong một khoảnh khắc, nó không thấy cái gì cả ngoài ngọn lửa đen thui. Và rồi, “Húp!”, nó đã qua được phía bên kia – căn phòng cuối cùng.

Trong phòng đã có sẵn người – nhưng người đó không phải thầy Snape. Cũng không phải Voldemort.